

Ma ei wõi, armas luggeja wend, kui sulle parremat sowida, kui üht sõbra, mis mitte ei olle, nago fulg tule käes, maid nago kuld tulle sees!

„Rukkel polle kurre jalgo tarvis, muidos olleksid nad temmal kaswanud.” —

Ja muidogi! kui kükkele kurre jalgo tarvis olleks, polleks loja neid temmale mitte feelnud; agga se wanna sanna peab veel nattuke ennam tähhendama. Se wanna sunnis sel aial ilmale, kui innimeste seas veel sedda pahha ahvi többe ei olnud, et igga-mees ommast seisussest ja rietest wälja tifus, nago rummal kalla weest. Sel aial ei püüdnud rahwas veel muialt leikada, kui üksi sealt, kuhho nad ollid külwanud. Sel aial mäksis veel se kuldne lauto sanna: „Te tööd ja posu Jummalat.” Nüüd on mitto osja kül wäljaspidi parremoks läinud, agga mitto seestpiddi pahhemaks. — Kui sel aial mõnni asjo tagga noudis, mis temmale ei

kölbanud, ütlesid teised warfi: „Rukkel polle kurre jalgo tarvis!” ja mees pöras õige tee peale jälle tagasi. Otsis mõnni rahhaauku ja õnnemaad, et hõlpsaste õnsaks ja ilma lussikata kühho täis sada: jälle ütles rahwas seddasamma ehet sellesarnast, ja se aitas. Kuida on luggu meie pääwil? Paljo kükki noudwad kurre jalgo, ja kui nad on kätte saanud, ei mõista nende peal käia, kummistavad nago farjapoisid kombade pealt ja langevad mitto ni, et ennam üllesesse ei saa. Mitto mõttewad, et Eesti rahwa on on pitka püksi, nokkaga mütssi, saksa kele, satterkue ehet wiisitud sabaste sees; kui need on käes, siis on keik käes. Walle! kurre jallad ei te kükke kurreks. Jääd so mõistuste ja süddame polest wannaks, mis so laenatud wou sulled siis aitwad? Kesk sind sellepärast sureks meheks peab, kui sinna kombade peal pitk oled? Midda kõrgemast so kukkanud, sedda ennam haiget saad. Ehet arwad so rummala Sakslase ennam wäärt ollewad, kui rummala Eestlase? Lausa parrem: